

Kuidas Siedah muutus JULGEKS

Lucy Stevenson Ewell
Kiriku ajakirjad
(Põhineb tõestisündinud lool)

Siedah hingas sügavalt sisse ja läks oma uude klassiruumi. See oli tema esimene koolipäev neljandas klassis.

Eelmisel aastal oli Siedah teises klassis. Tal läks nii hästi, et ta kool lubas tal kolmanda klassi vahele jätta. Siedah'l oli põnev, et ta sai neljandas klassis lahendada keerulisemaid matemaatikaülesandeid ja lugeda rohkem raamatuid. Aga ta ei olnud õnnelik, et pidi jätma maha oma vanad sõbrad.

Kui ta vaatas ruumis ringi, siis tundis Siedah end

Siedah kartis väga oma klassikaaslastega rääkida.

ILLUSTREERINUD SUSAN KEETER

väiksena. Kõik tema uued klassikaaslased nägid välja vanemad ja pikemad kui tema. Aga mis saab, kui ta teiste sekka ei sobi?

Ta valis laua ja istus. Pikk tüdruk istus tema kõrvale. „Tere!” ütles Siedah.

„Mida sa teed siin?” küsis tüdruk. „Ma arvasin, et sa peaksid käima kolmandas klassis.”

„Kool tõstis mind klassi ülespoole,” ütles Siedah närviliselt.

Tüdruk manas näole kurja ilme. „Ma ei hooli, kui tark sa oled. Sa oled ikka beebi.”

Siedah tundis end kohutavalt. Ülejäänud nädala oli ta liiga hirmul, et oma klassikaaslastega rääkida. Iga kord, kui ta kuulis kedagi naemas või sosistamas, kortsutas ta kulmu. Tõenäoliselt ütlesid nad tema kohta midagi õelat.

Just siis, kui ta arvas, et miski ei saa halvemaks minna, sai Siedah tagasi matemaatika töö. Kui ta oma tulemust nägi, tahtis ta nutta. Matemaatika oli tema lemmikõppeaine. Ta ei olnud mitte kunagi varem nii madalat punktisummat saanud.

Koju jõudes ei suutnud Siedah pisaraid tagasi hoida. „Mul ei ole ühtegi sõpra,” ütles ta oma vanematele. „Ma ei kuulu neljandasse klassi. „Ma ei ole küllalt tark.”

„Mul on kahju, et see on nii raske,” ütles Siedah' ema. Aga sa oled tark. Ja sa ikka õpid.”

Siedah pühkis oma silmi. „Ma soovin, et ma saaksin hoopis kolmandas klassis käia.”

Isa oli hetke vait. „Kas sa sooviksid preesterluse õnnistust?” küsis ta.

Siedah noogutas. Äkki aitaks õnnistus isalt tal end paremini tunda.

Siedah istus toolile ja isa pani oma käed tema pea peale.

„Ma õnnistan sind, et sa ei kardaks,” ütles isa. „Ja ma õnnistan sind oma uusi klassikaaslasi armastama. Kui nad sind

tundma õpivad, siis armastavad nemad sind ka.”

Siedah't valdas rahulik tunne. Ta tundis, et isa sõnad oli see, mida Taevane Isa soovis, et ta kuuleks.

Pärast õnnistust aitas ema Siedah'l harjutada matemaatikaülesandeid. Peatselt tundis Siedah end natuke paremini.

Järgmisel päeval koolis mäletas Siedah oma õnnistust ja proovis olla vapper. Ta naeratas oma klassikaaslastele. Kui ta näitas üles armastust, siis kartis ta neid vähem. Osa neist olid isegi väga kenad. Ta õppis kõvasti ja peatselt paranesid ka tema hinded.

Kooliaasta lõpuks oli Siedah'l palju sõpru. Tal oli hea meel, et Taevane Isa oli aidanud tal olla vapper. Ning ta oli tänulik, et preesterluse väe õnnistus võis teda alati aidata. ●

Lugu leidis aset Libeerias.